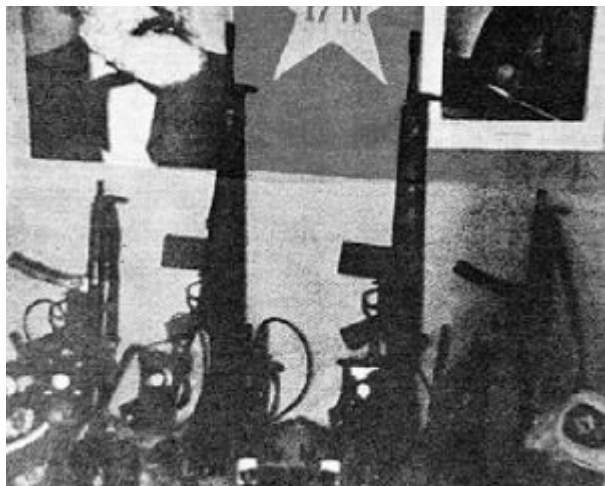




Με αφορμή τη εξάρθρωση της 17N: Αμερικανοί και λοιπά κέντρα επιχειρούν την ηθική απαξίωση της Αριστεράς

θα πάρουν τη ρεβάνς;

Πηγή: Η Εποχή 1/9/2002

Του Μάκη Μπαλαούρα

Ούτε στην πτώση της δικτατορίας ούτε στην δίκη των πραξικοπηματιών και των βασανιστών της χούντας ούτε στους σεισμούς της Αθήνας καταναλώθηκε τόσο μελάνι και ηχητικός χρόνος (αφαιρώντας τον τηλεοπτικό χρόνο γιατί τότε δεν υπήρχε «ελεύθερη» τηλεόραση), όπως έγινε με το μοιραίο χτύπημα των διωκτικών αρχών προς την 17N. Είναι άραγε τόσο σημαντικό θέμα που ξεπερνά κατά πολύ όλα τ' άλλα, η 17N;

Πόσο απασχόλησε την κοινωνία και πόσο διαμόρφωσε την πολιτική ζωή της χώρας η δράση της στην περίοδο των 27 χρονών της ύπαρξης της; Με εξαίρεση το πρώτο διάστημα που κέντριζε το ένστικτο περί δικαίου των πολιτών, **καμιά άλλη σημαντική επιρροή δεν είχε στα μαζικά και κοινωνικά κινήματα.**

Το αντίθετο· έδινε με ρυθμούς γεωμετρικής προόδου τα προσχήματα για περιστολή των πολιτικών ελευθεριών και δικαιωμάτων.

Ας τελειώνουμε με την 17N λοιπόν. Άλλωστε έχουν γραφτεί τόσα. Μονάχα μία παρατήρηση. Οι αβίαστες ομολογίες και κυρίως το αλληλοκάρφωμα των μελών της δεν οφείλεται στο ότι είναι κιοτήδες ή κότες (όπως τους κρίζουν οι ποινικοί κρατούμενοι). Σε τελική ανάλυση τέτοιοι τύποι παρά τη σιγουριά τους που τους έδινε το 45τάρι ή το θράσος τους ή η ανικανότητά της αστυνομίας δε φοβήθηκαν τους ανακριτές, οι οποίοι μάλιστα δε τους άσκησαν καμιά βία για να ομολογήσουν τα όσα έκαναν (και όσα πιθανόν δεν έκαναν, προκειμένου η αστυνομία να συμπληρώσει ή να καλύψει τα κενά του παζλ), ούτε καν τους αμερικανούς με το διακοσμημένο με φωτογραφίες του Γκουαντανάμο, διπλανό γραφείο.

Η συμπεριφορά τους οφείλεται στο γεγονός ότι αντιλήφθηκαν το απόλυτο αδιέξοδο των πράξεων τους, την απόλυτη πολιτική και κοινωνική μοναξιά τους, την ιδεολογική και πολιτική κενότητα τους.

Δεν έμοιαζαν ούτε στο ελάχιστο με τους παλιούς κομμουνιστές και αριστερούς που πήγαιναν στο απόσπασμα ή πέθαιναν από τα βασανιστήρια με ψηλά το κεφάλι, γιατί ήξεραν ότι υπηρετούν το όραμα μιας καλύτερης κοινωνίας, γιατί πίστευαν ακράδαντα ότι το παράδειγμά τους θα πυρπολήσει χιλιάδες άλλους ανθρώπους! Αυτοί λογοδοτούσαν στην κοινωνία και στην ιστορία.

Γιατί υπήρξε η 17 Ν;

Λέγεται, και είναι καταρχήν σωστό, ότι τέτοια φαινόμενα θα γεννιούνται στην χώρα μας και διεθνώς όσο δεν επιλύονται τα μεγάλα κοινωνικά προβλήματα. Η θέση αυτή απάντα μερικώς στο ερώτημα. Σ' αυτόν τον ισχυρισμό όμως πρέπει να προστεθεί και η ταυτόχρονη απουσία (επί της ουσίας) της Αριστεράς στις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις. Οι Ερυθρές Ταξιαρχίες, η Φράξια Κόκκινος Στρατός, η GRAPO που γεννήθηκαν και ισχυροποιήθηκαν εξαιτίας και των δύο αυτών παραγόντων.

Στην Ελλάδα μετά την μεταπολίτευση -παρά το φωτοστέφανο της αντιδικτατορικής πάλης- τα κόμματα της Αριστεράς φάνηκαν ανίκανα να απαντήσουν στα προβλήματα και να κινητοποιήσουν τους εργαζόμενους. Το ΚΚΕ Εξωτερικού, παρά τις νέες ρηξικέλευθες θέσεις του, χαρακτηρίστηκε κυρίως από την δεξιά και συμβατική γραμμή του (ΕΑΔΕ). Το ΚΚΕ βρισκόταν μόνιμα σε αναχωρητισμό με τα μάτια στραμμένα στον Στάλιν και στην ΕΣΣΔ. Αν προσθέσει κανείς και την μεταξύ τους αντιπαλότητα, καθώς και τον λαϊκισμό του ΠΑΣΟΚ, η Αριστερά έδειξε πως είναι ανήμπορη να απαντήσει στα κοινωνικά προβλήματα.

Το κενό αυτό προσπάθησαν να το «καλύψουν» η 17Ν και ο ΕΛΑ, έστω κι αν τα μηνύματα τους αφορούσαν μόνο τους αμερικανούς και τους χουντικούς.

Ο «αυτόνομος» λόγος των ΜΜΕ

Αν μέχρι την έκρηξη της βόμβας στα χέρια του Σάββα Ξηρού είχε ασκηθεί με έντονη κριτική για το ρόλο το ΜΜΕ και ιδιαίτερα της τηλεόρασης, μετά το γεγονός αυτό τα ΜΜΕ δείχνουν αυτονομούνται πλήρως από τις κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις και να καθοδηγούνται ιδεολογικά από ένα πλέγμα φανερών και μυστικών υπηρεσιών, στον οποίο κεντρικό ρόλο προφανώς παίζουν οι ξένες.

Οι υπηρεσίες αυτές διαμορφώνουν μια στρατηγική που αποσκοπεί στον ευτελισμό της αντιδικτατορικής πάλης και της Αριστεράς. Σ' αυτό το στημένο παιχνίδι συμμετέχουν πράκτορες της ΚΥΠ, φασίστες, εθνικιστές, ακόμα και στρατοδίκες της χούντας, αλλά δυστυχώς και μία μικρή ομάδα δήθεν «υπευθύνων» αριστερών.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΑΙ... ΛΟΙΠΑ ΚΕΝΤΡΑ ΕΠΙΧΕΙΡΟΥΝ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗ ΑΠΛΑΪΩΣΗ ΤΗΣ ΑΙ

Θα πάρουν τη ρεβάν

Του
Μάκη Μπαλαούρα

Ούτε στην πτώση της δικτατορίας, ούτε στη δίκη των πραξικοπηματιών και των βασανιστών της χούντας, ούτε στους σεισμούς της Αθήνας καταναλώθηκε τόσο μελάνι και ηχητικός χρόνος, (αφαιρώντας τον τηλεοπτικό χρόνο γιατί τότε δεν υπήρχε «ελεύθερη» τηλεόραση) όπως έγινε με το μοιραίο χτύπημα των δικατικών αρχών προς την 17Ν. Είναι άραγε τόσο σημαντικό θέμα που ξεπερνά κατά πολύ όλα τα άλλα, η 17Ν; Πόσο απασχόλησε την κοινωνία και πόσο διαμόρφωσε την πολιτική ζωή της χώρας η δράση της στην περίοδο των 27 χρόνων της ύπαρξής της; Με εξαίρεση το πρώτο διάστημα, που κέντριζε το ένστικτο περί δικαίου των πολιτών, καμιά άλλη σημαντική επιρροή δεν είχε στα μαζικά και κοινωνικά κινήματα. Το αντίθετο· έδινε με ρυθμούς γεωμετρικής προόδου τα προσηγήματα για περιστολή των πολιτικών ελευθεριών και δικαιωμάτων.

Ας τελειώνουμε με την 17Ν λοιπόν. Άλλωστε έχουν γραφτεί τόσα. Μονάχα μια παρατήρηση. Οι αβιάστες ομολογίες και κυρίως το αλληλοκάρφωμα των μελών της δεν οφείλεται στο ότι είναι κιοτήδες ή κότες (όπως τους κραζουν οι ποινικοί κρατούμενοι). Σε τελική ανάλυση τέτοιου τύπου, παρά την κάποια οίγουριά που τους έδινε το 45αρι ή το θράσος τους ή η ανικανότητα της αστυνομίας, δεν είναι δειλοί. Δεν φοβήθηκαν τους ανακριτές, οι οποίοι μάλιστα δεν τους άσκησαν καμιά βία, για να ομολογήσουν τα όσα έκαναν (και όσα πιθανόν δεν έκαναν, προκειμένου η αστυνομία να συμπληρώσει ή να «καλύψει» τα κενά του παζλ), ούτε καν τους αμερικανούς με το διακοσμημένο με φωτογραφίες του Γκουαντανάμο, διπλανό γραφείο. Η συμπεριφορά τους οφείλεται στο γεγονός ότι αντιλήφθηκαν το απόλυτο αδιέξοδο των πράξεών τους, την απώλυτη πολιτική και κοινωνική μοναξιά τους, την ιδεολογική και πολιτική κενότητα τους. Δεν έμοιαζαν ούτε στο ελάχιστο με τους παλιούς κομμουνιστές και αριστερούς, που πήγαιναν στο

όραμα μιας καλύτερης κοινωνίας, γιατί πίστευαν ακράδαντα ότι το παράδειγμά τους θα πολλαπλασίαζε χιλιάδες άλλους ανθρώπους. Αυτοί λογοδοτούσαν στην κοινωνία και στην ιστορία.

Γιατί υπήρξε η 17Ν;

Λέγεται, και είναι κατ' αρχήν σωστό, ότι τέτοια φαινόμενα θα γενιούνται στη χώρα μας και διεθνώς όσο δεν επιλύονται τα μεγάλα κοινωνικά προβλήματα. Η θέση αυτή απαντά μερικώς στο ερώτημα: Σε αυτόν τον ισχυρισμό, όμως, πρέπει να προστεθεί και η ταυτόχρονη απουσία (επί της ουσίας) της αριστεράς στις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις. Οι Ερυθρές Ταξιαρχίες, η Φράξια Κόκκινος Στρατός, η GRAPO γεννήθηκαν και ισχυροποιήθηκαν εξαιτίας και των δύο αυτών παραγόντων.

Στην Ελλάδα μετά τον εμφύλιο

170 ΕΚΕΙ;
ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΟΣ
Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ!
ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΠΙΤΣΕΣ
ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΕ ΚΑΙ ΚΡΟΥΑΣΑΝ ΒΟΥΤΥΡΟΥ!



ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ:
ΚΑΤΑΓΓΕΙΛΑΤΕ
ΤΟΥΣ ΔΙΣΧΡΟΚΕΡΔΕΙΣ!



Του Κώστα Μπαλαούρα από «Το Μέσο»

ση, αυτούς δυναμικές ποιώντας τ κουν δηλώ εκ μέρους ποκηρύξει αντιλήψη, δεκτή -ω στρατόπεδ πρόεδρου παλιά στη η ορχήστρα τικών και γόντων και σιών δεν τ Ο μαέστρ είναι ξεκό πρώτο πλ «Εμείς απ όλη την ορ Στη φάσ κτική επιδ πάνω παρ δαίνουν α όποιον τολ δαιμόκλεια κού περι μωρίας, κ τον τρόπο γωνιστές π νικά κινήμ

Η στάση δυνάμεις

Το ΠΑΣ τι ενισχύει του αντιματος, γιατί τά του να τ τις, αφαιρ τις υποψίε την. Επιπ πράγματα ΜΜΕ- πρ φανιζόταν μη των π νικών δικ της δημοι του πολιτ κόμματα τ τουργούν τετικό αυ νόμιζε ότ κλείνει πο μίζοντας μ σει στις ε και ύδωρ ό ότι αυτό σ μοκρατικέ άλλωστε κών «μάλ τον πληθυ Όμως τ

δυστυχώς και μια μικρή ομάδα δήθεν «απειθύνων» αριστερών.

Που αποσκοπούν;

Μετά τον εμφύλιο και την πολιτική και οργανωτική της ήττα, η Αριστερά χρειάστηκε λιγότερο από επτά χρόνια για να ορθοποδήσει, φτάνοντας μάλιστα στο σημείο να γίνει, δια της ΕΔΑ, ακόμα και αξιωματική αντιπολίτευση. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η Αριστερά δεν είχε ηττηθεί ηθικά. Το ίδιο συνέβη και μετά τη δικτατορία. Τα κόμματα της Αριστεράς δεν μπόρεσαν ποτέ στο περιθώριο, παρά τη «δεξιά» πολιτική τους ακόμα και όταν τα εκλογικά ποσοστά της ήταν χαμηλά, το ειδικό βάρος της Αριστεράς στην κοινωνία ήταν μεγάλο. Το βάρος αυτό της έδινε και της δίνει τη δυνατότητα να ακούγεται η φωνή της στα συνδι-

Ο «αυτόνομος» λόγος των ΜΜΕ

Που αποσκοπούν;

Μετά τον εμφύλιο για την πολιτική και οργανωτική της ήττα η Αριστερά χρειάστηκε λιγότερο από επτά χρόνια για να ορθοποδήσει, φτάνοντας μάλιστα στο σημείο να γίνει διά της ΕΔΑ, ακόμα και αξιωματική αντιπολίτευση. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η Αριστερά δεν είχε ηττηθεί ηθικά. Το ίδιο συνέβη και μετά την δικτατορία. Τα κόμματα της Αριστεράς δεν μπόρεσαν ποτέ στο περιθώριο,

παρά την «δεξιά» πολιτική τους ακόμα και όταν τα εκλογικά ποσοστά της ήταν χαμηλά, το ειδικό βάρος της Αριστεράς στην κοινωνία ήταν μεγάλο. Το βάρος αυτό της έδινε και της δίνει τη δυνατότητα να ακούγεται η φωνή της στα συνδικάτα, στα κινήματα, σε όλη την κοινωνία. **Η Αριστερά είναι η τελευταία ασπίδα για την υπεράσπιση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων** -που θίγονται αυτή την περίοδο βάνουσα- για την αντιπαράθεση στα γεράκια των πολέμων και των σφαγών, για όλα όσα υπερηφανευόμαστε ότι έχουμε κατακτήσει σε μια, γενικώς, δημοκρατική κοινωνία, όσο κοινωνικά ανάπηρη κι αν είναι αυτή.

Αυτό το ηθικό-ιστορικό ειδικό βάρος της Αριστεράς πολλοί και πολλές θέλουν να το συντρίψουν. «Να τελειώσει η ασυλία της», βροντοφωνάζει, ο άλλοτε «φίλος» ορισμένων αριστερών Ανδριανόπουλος. Να γιατί ανοίγουν τους φακέλους της αντίστασης και ιδιαίτερα σε αυτή τη φάση, αυτούς που συνδέονται με δυναμικές εκδηλώσεις. Ενοχοποιώντας την Αριστερά, επιδιώκουν δηλώσεις νομιμοφροσύνης εκ μέρους της, της ζητούν να αποκηρύξει την επαναστατική της αντίληψη, προκειμένου να γίνει δεκτή ως «ανανήψασα» στο στρατόπεδο της νέας τάξης του προέδρου Μπους, όπως γινόταν παλιά στη Μακρόνησο. Να γιατί η ορχήστρα των ΜΜΕ, των πολιτικών και οικονομικών παραγόντων και των μυστικών υπηρεσιών, δεν πρέπει να φαλτσάρει. Ο μάεστρος-πρέσβης κ. Μύλερ είναι ξεκάθαρος μιλώντας στον πρώτο πληθυντικό. Όταν λέει «Εμείς αποσκοπούμε...» εννοεί όλη την ορχήστρα.

Στη φάση που διανύουμε η τακτική επιδίωξη όλων των παραπάνω παραγόντων, είναι να κραδαίνουν απειλητικά απέναντι σε όποιον τολμά να αντιστέκεται τη δαμόκλεια σπάθη του κοινωνικού περιθωρίου και της τιμωρίας, καθιστώντας με αυτόν τον τρόπο ομήρους πολλούς αγωνιστές που δρουν στα κοινωνικά κινήματα.

Η στάση των πολιτικών δυνάμεων

Το ΠΑΣΟΚ αρχικά φάνηκε ότι ενισχύεται από τις εξελίξεις του αντιτρομοκρατικού χτυπήματος, γιατί έδειχνε την ικανότητα του να πατάξει την τρομοκρατία, αφαιρώντας ταυτόχρονα και τις υποψίες ότι σχετίζεται με αυτήν. Επιπλέον, αφήνοντας τα πράγματα να κυλούν -μέσω των ΜΜΕ- προσδοκούσε ότι θα εμφανιζόταν ως η εγγυήτρια δύναμη των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων καθώς και της δημοκρατικής λειτουργίας του πολιτικού συστήματος, με τα κόμματα της Αριστεράς να λειτουργούν απερίσπαστα στο εσωτερικό όμως, αυτού του πλαισίου. Έτσι νόμιζε ότι θα μπορεί να μας κλείνει πονηρά το μάτι, υπενθυμίζοντάς μας ότι αν η Δεξιά νικήσει στις εκλογές θα δώσει γη και ύδωρ στους Αμερικανούς με ότι αυτό συνεπάγεται για τις δημοκρατικές ελευθερίες. Γι' αυτό άλλωστε ο υπουργός εξωτερικών «μάλωσε» τον κ. Μύλερ για τον πληθυντικό του. Όμως τα πράγματα δεν εξελίσσονται έτσι. Αποκτούν την δική τους αυτόνομη δυναμική, που όπως γράψαμε **στοχεύει στην ηθική απαξίωση της Αριστεράς**. Σε λίγο το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν θα μπορεί να κάνει τίποτα. Αδύναμο και αυτό, απλώς θα μας μοιράζει το ίδιο τις δηλώσεις νομιμοφροσύνης...

Το βάρος επομένως πέφτει εξολοκλήρου στην ίδια την Αριστερά, που πρέπει να εγκαταλείψει την απολογητική και παθητική στάση της και να βγει στην επίθεση. Εύφορο έδαφος υπάρχει και για τα λαϊκά προβλήματα, που οξύνονται ραγδαία, αλλά και για τα διεθνή, όπως η επικείμενη επίθεση στο Ιράκ, η καταστροφή του περιβάλλοντος, η φτώχεια, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση.

Πηγή: Η Εποχή 1/9/2002